

[Hækkerup.]

mod den i rigets grundlov nedlagte magtfordeling mellem domstole og lovgivningsmagt. Når det ærede medlem alligevel har set sig foranlediget til at fremsætte lovforslaget igen, skønt han meget vel ved, at det overvejende flertal her i salen vil afvise dette, har det ærede medlem allerede i sin korte ordførertale denne gang motiveret det med, at det af retfærdighedsgrunde var tvungende nødvendigt, at spørgsmålet om lensgreve Schimmelmans ejendom og statsborgerret blev taget op til undersøgelse eller rettere sagt til afgørelse. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at der er jo ikke større anledning for ham og mig til vidtløftigt at diskutere den dom, der er afsagt over lensgreve Schimmelman; det ærede medlem ved ligeså godt som jeg, at Schimmelman blev kendt skyldig i overtrædelse af en række bestemmelser i straffelovstillæggets § 16, det ærede medlem ved godt, at højesteret frifandt lensgreven på en række punkter, bl. a. på det formentlig ikke uvæsentlige område, der hed: Forholdet til dagbladet „Himmerland“, og det ærede medlem hr. Aksel Larsen ved, at denne frifindelse skyldtes formelle grunde, der stod i forbindelse med en mindre heldig optræden af det 2det ekstraordinære statsadvokatur, hvis daværende chef det ærede medlem havde nær forbindelse med.

Det ærede medlem er helt på det rene med, at flertallet i denne sal har den opfattelse, at det ikke er en opgave for rigsdagen at redressere en højesteretsdom, og det spørgsmål rejser sig da — når det ærede medlem ved, at dette bliver sagens udgang —, hvorfor han har stillet sit forslag her. Grunden kan jo ikke være, at det ærede medlem ønsker ad denne vej at få bestemmelser gennemført om annullation af en tidligere meddelt naturalisation; i så fald burde det have fundet klart udtryk i lovforslaget eller forelæggelsestalen. Jeg tror i virkeligheden, forholdet er dette, at det ærede medlem i og for sig ikke har nogen interesse i, om dette lovforslag gennemføres eller ej, men at det ærede medlem har en politisk interesse i at rejse denne sag som et led i hele kampagnen om udrensning.

Jeg vil i den henseende minde det ærede medlem om den tale, han holdt den 18. september i år på mødet i Danmarks kommunistiske partis centralkomité, hvor han brugte den vending, at kampen for udrensningen var blusset op med fornyet styrke. Dette var jo ikke nogen tilfældig bemærkning; det ærede medlem har fortalt os, at han selv har læst korrektur på talen

inden dens offentliggørelse i „Land og Folk“. Og det ærede medlem gentog dette en halv snes dage senere på et offentligt møde i idrætshuset . . . (Aksel Larsen: Det var i Forum!). Ja, det gør ingen forskel — men også denne tale går jeg ud fra det ærede medlem har læst korrektur på inden dens udsendelse. Jeg kunne måske også pege på, at et fremtrædende medlem af det ærede medlems parti, Carl Madsen, jo offentligt har udtalt sig i samme retning, idet han, om jeg så må sige, har truet med en serie afsløringer, når han — som han udtrykte det — havde afsonet sin kæfærdtdom. Jeg kan måske gøre den bemærkning, at det er lidt vanskeligt at se forbindelsen mellem disse afsløringer og afsoningen af hæftestraffen, og jeg kunne måske være så ondskabsfuld at antyde, at det snarere er et andet tidspunkt, han har afventet, nemlig afviklingen af sit økonomiske mellemværende med finansministeriet.

Nu vil jeg gerne sige om hele dette udrensningsproblem, at dette ord udrensning jo har en ejendommelig, næsten kommunistisk klang. Når vi i mellemkrigsårene stødte på ordet udrensning, forbandt vi altid dermed forestillingen om noget, som foregik i den kommunistiske bevægelse, nationalt eller internationalt, som havde sit udspring i magtkampen i de øverste rækker, og som nedad satte sig ofte drastiske spor. Men så skete der det ejendommelige, at da tyskerne under den anden verdenskrig havde besat det meste af Europa og der var opstået en ny form for femtekolonnebevægelse, fik begrebet udrensning en anden, dybere og måske bredere betydning, dog naturligvis ikke anderledes, end at kommunisterne stadig baskede husvant rundt i fænomenet, navnlig fordi man allevegne var så høflig at se bort fra helt eller halvt landsforræderiske udtalelser og handlinger i dagene forud for den 22. juni 1941.

Men når det ærede medlem nu rejser hele dette udrensningsproblem, således som han og hans parti og presse gør det, tror jeg ikke, dette blot er udslag af en vulgær trang til at snakke om noget andet, men det er simpelthen led i en, synes jeg, ganske kløgtig politisk taktik, fordi det ærede medlem ved, at han her rører ved et emne, hvor han mener at spore tilslutning til sine synspunkter fra kredse, som ellers ikke normalt er tilgængelige for det ærede medlems agitation.

Hvis der nu bag alt dette, bag kravet om denne omfattende udrensning, lå et idealistisk ønske om at få skabt basis for at genskabe den tillid til retsvæsenet, som det ærede medlem mener så fuldstændig mang-